

е издържано от художествена страна. Мога да кажа, че творчеството на подсъдимия има принос в българската поезия. Произведенията на подсъдимия нямат временен ефект и не са набързо писани, с цел да постигнат някакъв политически ефект, а напротив, се отличават с топло чувство, с нежност, с психологическа дълбочина и искрена патриотичност.¹¹

Като че ли най-сетне пробивът в критическото мълчание около поезията на Вапцаров е осъществен. По ирония на съдбата това се е случило не в литературно издание, литературен салон и пр., не в рецензия, статия, преглед, а в хладния жанр на свидетелското показание. Един от най-големите български писатели (тогава Минков е на върха на славата си), и то не близък приятел, не другар от тесния ляв кръг, признава, че творчеството на Вапцаров е приносно за българската поезия. Че в него е видяно *топло чувство, нежност, психологическа дълбочина и искрена патриотичност*. Дали това не е звездният миг на признание, усетен приживе от Вапцаров? Миг, който никога преди и никога след това няма да се повтори. Дали най-сетне не се е извършила тази толкова забавила се метаморфоза от „машинния техник“ към „поета“?

Истината е, че този отговор на Минков следва много плътно, включително със същата лексика, пратените преди това въпроси от адвоката на Вапцаров. По-скоро прилича на хуманен жест към човек, който е в беда, отколкото на автентичен и сериозен литературен анализ.

Прагматичната функция на Минковия текст може да се види и в конкретното му самонагласяване спрямо обвинението. Там, където обвинителният акт твърди, че стихотворението подбужда към „вражда, омраза и престъпление спрямо отделни слоеве и класи на населението...“, Минков пунктуално отвръща на всяко определение с неговото обратно, поезията на Вапцаров е пропита „с *топло чувство, с нежност, с психологическа дълбочина и искрена патриотичност*.“

На 17 октомври 1941 г. Неврокопският областен съд присъжда: «Признава подсъдимия Никола Иванов Вапцаров – 31-годишен, българин, православен, женен, грамотен, неосъждан, машинен техник и поет, български поданик, от гр. Банско, за невиновен, че в края на 1940 г. в гр. Банско, чрез написване на стихотворенията „Селска хроника“ и „Бунтът кипи“ със съдържанието им да е подбуждал към... (следва отхвърляне на познатото вече обвинение – б. м., Г. Г.), поради което го оправдава и освобождава от наказателна отговорност по това обвинение – чл. 7 от ЗЗД“¹².

Забележителното в този протокол е, че за първи път тук по адрес на обвиняемия се появява определението „поет“. Няма да го срещнем в никой от предишните документи. Появата му тъкмо тук, в оправдателната при-